

SOMNIS DE
LA NUOCH

POEMAS DE MAX ROQUETA

M E S S A T G E S

SOMNIS DE LA NUOCH

I

AUCELS

Aucels de l'estiu
en vou de vers l'aiga,
la fos aturada,
eterna volada ;

traversant lo ceu,
aucels de Novembre,
camin de San Jaume
au blau dau remembre ;

aucels de bos negre
ceucnants en silenci,
au ceu dau record
revenetz de longa ;

e de rose marbre,
o pavón mistic,
becant l'aur dau vespre
au rasim romàn.

II

OBLIT

Long de la comba de l'Erau
lo vent davala
dins l'argentum clar dels olius,
flume d'oblit.

oblit del serre ont l'auceu plora
dins lo silenci de la nuoch ;
ermasses viells e vinha morta
en l'ombra esandida del puog ;

ostau perdut ont lo vent sol
buta la porta ;

o darrier pas sus lo lindau,
o cendra morta ;

oblit de la darriera luna
detràs d'un nivolàs de neu
vielhas peiras abandonadas
als jorns e nuochs de l'eterneu.

Long de la comba de l'Erau
lo vent davala,
dins l'argentum clar dels olius,
flume d'oblit.

III

AUBA

D'una estela lo fremin
au prumier alen de l'auba
es tombat dins lo pradet
coma una flor d'una rauba.

Au prat ont l'erba dormís
e dau ras del cel venguda
l'auba rosa s'encamina,
d'aigage, greva sa rauba.

Lentas au vent dau matin
las erbas se derevelhan :
la luserna e lo margalh
l'esparsset ambe la mauva.

Cada fuolha se desliga
de l'entrenha de la nuoch
e lo darrier que s'obrís
es lo trifolh del prat lis.

IV

LO SABAUD

Perque sos uolhs s'enclausisson de luna
clara dins lo ceu escur

un sabaud de l'estiu, doçament nada
dins l'aiga plana, mirall pur.

Mai naut que la mai nauta branca
ela, que landa eternament
davala e dins l'aiga, un moment
dansa per el en rauba blanca.

V

CALABRUN

per Amy SYLVEL

De palombas espaurugadas
dins la delicia de son cant
lo vou vira sus vinha e camp,
fins als oras apasimadas
que son planhum se'n vai sonant.
La patz, lusor d'esper lonhtàn
gandirà l'ombra celestiala
mola de luna e de clarum

mesclada al rebat del folhum
l'ombra farà de farfantelas
e lo sabaud, per las estelas,
son cant se banharà de lum.

VI

CANÇÓN

Las fontetas son tornadas
de la fonsor de la terra
de las baumas encantadas
onte sas venas se'n van.

Del fuoc d'estiu aturadas
las fontetas retiradas
en la frescor de la nuoch,
per la set de la teruna
e lo repaus de l'aucel,
per la set del grand tropel
las fontetas son tornadas.

L'erba tornamai miralha
sus la sabla que trantalha
sos fiusses pendolejants ;
jos lo roc, claror del cel
en un miralh retenguda
l'aiga linda s'expandís
per lo perdigal, la canla,
per la martra e lo pudís
e tanbén per la mostela
e tot lo tropel de Dieu.

Gràcias per la nivolada
e gràcias per lo gregau,
gràcias dins lo cel tan naut
e dins la terra gelada
se per l'erba e l'animau
las fontetas son tornadas.

VII

CANÇÓN

Ai cercat dins l'ombra
l'erba dau camin
e la peira lissa
coma un pergamin,

ai trobat la luna
que fasiá dansar
tota la feruna
au mitàn d'un clar

ai cercat dins l'aiga
ton teune rebat
un rais de la luna
se i era negat.

Ieu a la prima auba
me som en anat
aigage o lagrema
mon cor tot banhat.

VIII

NIVOLS

Nivols de lum del calabrun
iscla dins la mar d'ombra
grands pins negres a l'entorn d'un
castel d'atge sens nombre,

vengut de l'ombra e del passat
l'ome sus son espasa
se dreïça al front del castelàs
coma au temps de la fabla

quant era drech dins lo vent fer
que pegava sa rauba
lo vent que sarra los vaisseus
per los envous de l'auba;

vaisseus craïnant dins l'escur
e tant cargats de tela
que sas velas au ceu fonsut
rescondian las estelas...

Dins la nuoch, cauda e fosca mar,
l'iscla de nebla s'emmantela,
e lo passat, nuoch sens estela,
s'esbeu dins la nebla del som.

IX

LOS AUCELS QU'AI CROSAT...

Los aucels qu'ai crosat, una ora de ma
[vida,
dins lo passat volan eternament
ambe mon amna d'aquela ora ;
coma d'un aubre de l'ivern
una fuolha que se destaca,
e qu'au fiu de l'aiga se'n vai.
Ieu d'aquela ora, auceus d'antan,
palombas esvanidas
ont vos menet ses ges d'arrest, ni mai de patz
l'aiga, dins sa fugida ?

Sempre, sempre, mon cor camina
romieu que non sap lo repaus
dins la comba de ma peitrina,
eterne romieu jos un ceu
traversat d'abséncia d'auceu.

X

LARZAC

De la terra sul ceu, lo teune fiu,
ennevat per la flor de l'aleda,
partís ton camp peirôs, o feda,
de las doças planas de Dieu ;
e de mirar la lutz, abandonada
los uolhs perduts, non te sovén
se siàs encara a la terra mairala
o se caminas dins lo temps,
dins lo temps blau, de nivols ennevas,
dins lo temps blau onte los jorns passats
coma los jorns a venir son tant clars.

XI

D'ESTRE SOLS...

D'estre sols au monde estrangier
d'ausir picar d'oras per d'autres
un jorn de neu o de grand vent
se son esvanits de la lutz.

Se'n son anats dins lo desert dau temps
cercar ambe de mans d'avugles
lo viu record de sos cors de jovent
e lo tindar de sas oras perdudas.

XII

D'ESTELAS MORTAS...

D'estelas mortas, van encara caminant
avuglas dins la nuoch del monde
romieus perduts que van sens ges de lumi
per las combas pregondas.

ombra enveïrenta entro los fuocs del cel
passan au ras de las vivas ensenhas
que dins la gaug e la poncha de l'er
coma de pastres se fan signe

avent perdut e sens repaus cridant,
jovent antic que perdet sa font clara,
e sona, amar, lo record de sa cara,
passan dins l'er per sempre mai cercant
los iols, miralls oblidats dins la nuoch
emperlejats de lagremas urosas
onte son monde, una ora, de sos fuocs
trentalhava a sa vista blosa.

XIII

AVENT

Es temps d'avent. Sus la poncha
de cade aubre es un aucel

lissa pluma de la testa
cors de peira, arpa d'aram.
Peira dura que la terra
traï de cop contra lo cel
e que vaï parlar als angels
ambe doas alas d'aucels.
La cendra dau cel camina
sus lo cap dau front estrech ;
amanhaga cada pluma
ambe un det de velós freg.
Es l'avent, los monts davalan
en rius cantant dors la mar.
Dins sos dets d'argent tremolan
de l'oliu, los fruchs amars.
Es temps d'avent ; nauta poncha,
aucel quilhat dins lo vent.

XIV

ÇO QUE CERQUE...

Ço que cerque, Senhor, en fora
de tas flors a de tos aucels
es lo desert, es la mar granda,
enauçada encar de ta man ;
es lo monde nus de tas aubas
quora de tos dets es tombat
lis coma una filha sens rauba.
Dors lo desert ai caminat
e dors la mar, e dins la nuoch
onte lo monde se despulha,
e dins la claror de tos fuocs,
a ta flatinga s'abandona.